

ki, mert nem tud írás nélkül élni. Másnap Konczek József írógéppel szedett és kézzel javított lapokat adott át nekem: két, eddig még sehol nem közölt vers volt rajtuk. Ezek következnek alább.

Csordás László

KONCZEK JÓZSEF

VÉN MOZDONY ASZÓD ÁLLOMÁSON

*De szép is volt, amikor az erős, büszke
négyhuszonnégyesből kiszakadt a gőz,
s a hatalmas mozdonyjósztág alatt
mint felhők, puha vatta, hóvihar
úgy kavarogtak a párák,
s tán – valami reszkető légpárnán –
siklik tovább a fák fölé,*

*de nem! Csak állt, csaholt,
fújta a gőzt,
a régi mozdony, mintha azt
dünnyögte volna, hogy „semmi az!”.*

*Erejét, erekciónját
kilövellte, s hosszan, jólesően
folyatta sokáig, korán sárgult levelek,
olajosan felfénylő gyomok,
tán még nyári fészekaljja, tollasodó csirkék,
durvára tördelt kövek, és annyi más
ott futkoshatott a kerekek alatt.*

*S állt. Állt. „Bizony, elfáradtam.”
És a fémsötéten csillogó
monstrum lassan megindult hátra felé,
s láthatóvá lett a széphomlokú állomás
vasúti tábláját fordítva olvasni.*

LISTA

*Volt nekünk lelünk, van is.
Cinizmusra neveltek volna bizonyos jóakarók.
Én inkább gombügynök lettem,
„combügynök ez!” – szóltak át fölöttem,
s nem is bántam,
hanem a bazárban
nézegettem spirituszfőzőt, attilakabátot,
jólvarrt söprűt, lóvakarót,
kommentálták ezt a jóakarók,
ültem a padon,
mondtam, „Pa’don...!”
vártam Marit,
tűnődtünk együtt,
hogyan lehetne túl a sorson,
de hogy mi nem adjuk olcsón,
azt nagyon reméltük.*

